

§ 3. Rabaty handlowe od papierosów odnikotynizowanych, wymienionych w § 1, ustala się według tych samych zasad, jak i rabat handlowy od wyrobów tytoniowych, objętych taryfą ogólną, przy zastosowaniu postanowień, zawartych w rozporządzeniach Ministra Skarbu z dnia 23 grudnia 1925 r. (Dz. U. R. P. Nr. 129, poz. 927) oraz z dnia 28 lutego 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 30, poz. 284).

§ 4. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 czerwca 1930 r.

Kierownik Ministerstwa Skarbu: *Ignacy Matuszewski*

358.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 5 maja 1930 r.

w sprawie uznania nikotyny i jej pochodnych oraz ekstraktów tytoniowych za wyroby tytoniowe.

Na podstawie art. 4 i 62 ustawy z dnia 1 czerwca 1922 r. o monopolu tytoniowym (Dz. U. R. P. Nr. 47, poz. 409) zarządzam co następuje:

§ 1. Nikotyna i jej pochodne (siarczan nikotyny, szczawian nikotyny i t. p.) oraz ekstrakty tytoniowe należą do artykułów będących w myśl ustawy o monopolu tytoniowym wyrobami tytoniowymi.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Kierownik Ministerstwa Skarbu: *Ignacy Matuszewski*

359.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 5 maja 1930 r.

o uzupełnieniu rozporządzenia z dnia 6 lipca 1927 r. w sprawie podwyższenia opłaty monopolowej od wyrobów tytoniowych, sprowadzanych z zagranicy przez osoby prywatne.

Na podstawie postanowień art. 8, 9 i 62 ustawy z dnia 1 czerwca 1922 r. o monopolu tytoniowym (Dz. U. R. P. Nr. 47, poz. 409) zarządzam co następuje:

§ 1. Do § 1-go rozporządzenia z dnia 6 lipca 1927 r. w sprawie podwyższenia opłaty monopolowej od wyrobów tytoniowych, sprowadzanych z zagranicy przez osoby prywatne (Dz. U. R. P. Nr. 75, poz. 658), wprowadza się nowe punkty (7 i 8) treści następującej:

„7) od nikotyny i jej pochodnych (siarczan nikotyny, szczawian nikotyny i t. p.) zł 2,50 za 1 kg netto,

8) od ekstraktów tytoniowych zł 1,50 za 1 kg netto”.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Kierownik Ministerstwa Skarbu: *Ignacy Matuszewski*

360.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA PRACY I OPIEKI SPOŁECZNEJ WYDANE W POROZUMIENIU Z MINISTREM PRZEMYSŁU I HANDLU

z dnia 2 maja 1930 r.

w sprawie uprawnień robotników, zatrudnionych zagranicą do zasiłków, przewidzianych ustawą z dnia 18 lipca 1924 r. o zabezpieczeniu na wypadek bezrobocia.

Na podstawie art. 38-go ustawy z dn. 18 lipca 1924 r. o zabezpieczeniu na wypadek bezrobocia (Dz. U. R. P. Nr. 67, poz. 650) w brzmieniu ustawy z dnia 23 marca 1929 r. (Dz. U. R. P. Nr. 23, poz. 235) na wniosek Zarządu Głównego Funduszu Bezrobocia zarządza się co następuje:

§ 1. Rozporządzenie niniejsze dotyczy dwóch kategorii robotników, zamieszkałych na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej:

1) robotników, którzy zatrudnieni byli w przedsiębiorstwach i zakładach pracy, położonych poza granicami Rzeczypospolitej Polskiej, zamieszkując na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej,

2) robotników, którzy poprzednio zamieszkiwali i byli zatrudnieni na terytorjum państwa obcego.

§ 2. Wymienieni w poprzednim paragrafie robotnicy mają prawo do otrzymania zasiłków, przewidzianych ustawą z dnia 18 lipca 1924 r. o zabezpieczeniu na wypadek bezrobocia, o ile zadośćczynią przepisom rozporządzenia Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 1 maja 1926 r. (Dz. U. R. P. Nr. 45, poz. 278) z tem, że robotnicy ci:

1) w ciągu miesiąca po rozwiązaniu ostatniego stosunku najmu pracy, jeśli idzie o robotników, wymienionych w p. 1 § 1-go, lub w ciągu 2 miesięcy po rozwiązaniu ostatniego stosunku najmu pracy w przedsiębiorstwach i zakładach pracy, położonych zagranicą, względnie 1 miesiąca po rozwiązaniu późniejszego stosunku najmu pracy w przedsiębiorstwach i zakładach pracy, położonych na terenie Państwa Polskiego, jeśli idzie o robotników, wymienionych w p. 2 § 1-go, zgłoszą swoje roszczenia o zasiłek we właściwym urzędzie pośrednictwa pracy,

2) zgłaszając swoje roszczenia o zasiłki, zgłoszą świadectwa pracy zagranicą, sporządzone z zachowaniem obowiązujących tam przepisów prawnych, względnie i świadectwa późniejszej pracy w przedsiębiorstwach, położonych na terenie Państwa Polskiego, stwierdzające, że robotnicy ci pozostawali w stosunku najmu pracy w przedsiębiorstwach po-